

Práce navazuje na studie věnované japonské modalitě, přičemž vymezení tématu není založeno na sledování určitého typu modalit, jak je běžné u synchronních studií, ale na zcela či částečně sdíleném původu sledovaných prostředků. Na základě porovnání užití a vlastností tvaru -m.u v době rané střední japonštiny a tvarů {-ó/-jó} a daró v moderní japonštině, jsou navrženy schematické významy jednotlivých prostředků a zmapovány gramatikalizační a subjektivizační posuny, k nimž během zhruba tisíciletého vývoje došlo. Výsledkem analýzy je konstatování, že sledované tvary procesem subjektivizace prošly a hlavním impulsem, který k subjektivizaci vedl, byla gramatikalizace přípony -m.u na koncovku {-ó/-jó}, respektive partikulí (terminologie viz Narrog 1998) daró, která vedla k rozštěpení schematického významu „inklinace“ v obecném koloběhu podnětu a reakce („control cycle“ viz Langacker 2002, 2009) na dva schematické významy „inklinace“ v rámci faktického respektive epistemického koloběhu podnětu a reakce.